

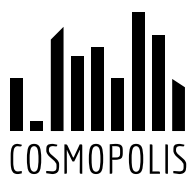
LISA REGANOVÁ

Temný úkryt

AKÚ CENU ZAPLATÍ JOSIE
ZA DOLAPENIE NETVORA?

Temný úkryt

LISA REGANOVÁ

LISA REGANOVÁ
Temný úkryt

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 410. publikáciu.

Z anglického originálu *Hush Little Girl*, vydaného vydavateľstvom Bookouture v roku 2021,
preložila do slovenčiny Katarína Kvoriaková.
Jazyková redakcia Martina Vannayová
Obálka Ondřej Mikulecký
Grafická úprava a sazba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedný redaktor Tomáš Hájek

Vydanie 1., 2026
Počet strán 304
Tlač Finidr s.r.o.

Copyright © Lisa Regan, 2021
First published in Great Britain in 2021 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Katarína Kvoriaková, 2026

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu nakladateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

*Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI **sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.***

ISBN 978-80-8305-299-4 (ePub)
ISBN 978-80-8305-298-7 (pdf)
ISBN 978-80-8305-297-0 (print)

*Na pamiatku doktora Chrise Justofina, ktorý mi zachránil život.
Venujem aj doktorke Katherine Dashlgaardovej,
ktorá zase zachránila život niekomu z mojich milovaných.*

PROLÓG

Nič ich nemohlo pripraviť na ten náraz. Vľavo sa iba mihla hneďa škvrna. Z lesa vyskočil jeleň a s dokonale nedokonalým načasovaním vrazil do prednej časti Noahovho nového Chevroletu. Kapota sa skrčila dovnútra ako hliníková plechovka. Noah nestihol zareagovať a skočiť na brzdu. Ich telá vyhodilo dopredu, no bezpečnostné pásy ich oboch zadržali. Josie trhlo hlavou dopredu a potom späť. Zostala z toho dezorientovaná, žmurkala a myšlienky sa jej rozostřili. Zdvihla hlavu a snažila sa vynoriť z oparu v hlave. Z preliačenej kapoty auta stúpali prúžky dymu. Na vedľajšom sedadle sa ozval Noahov hlas. „Josie? Si v poriadku? Josie?“

Obrátila sa k nemu a do zátylku jej vystrelila bolesť, až zvrátila tvár. Zo škrabanca na Noahovom čele kvapkala krv. Načiahla sa k nemu. „Krvácaš,“ upozornila ho.

Rukávom bundy si utrel čelo. „To nič,“ odvetil. „A ty?“

Josina myseľ sa pomaly preberala a začala kontrolovať telo. Bolel ju len krk, no inak sa cítila dobre. „Musím sa dostať von.“

Odopla si bezpečnostný pás a pokúsila sa otvoriť dvere, lenže boli zaseknuté.

„Kostra auta je skrivená,“ oznámil Noah. „Musíš vyjsť cez moju stranu.“

Cvakol bezpečnostným pásom a vystúpil. Potom natiahol ruku a pomohol Josie. Bol koniec januára a už niekoľko dní vládlo otrasné počasie. Sivé mraky sa sťažka prevažovali nad mestom Denton a občas ho poprášili jemnou snehovou prikrývkou. Josie si na krajnici pritiahla kabát k telu a obzrela sa na jednu a potom na druhú stranu horskej cesty. V tých miestach pretínala les iba mnoho kilometrov vinúca sa stuha asfaltu, a tak Josie v oboch smeroch nič nevidela.

„Sme aspoň päť kilometrov od Harper’s Peak,“ hádal Noah.

„Skôr osem,“ opravila ho Josie a ukázala smerom, kam mierili.

„A späť do mesta je to asi tri a pol kilometra.“

Denton sa rozprestieral v údolí rieky Susquehanna v centrálnej Pensylvánii. Väčšina obyvateľov z tridsaťtisícovej populácie žila v hlavnej časti mesta, kde sa štvrte tlačili jedna na druhú. Mesto však zaberalo celkovo asi šesťdesiat kilometrov štvorcových, z čoho väčšia časť ležala vo vidieckej oblasti. Opustené cesty, ako tá, na ktorej práve stáli, sa rozbiehali z Dentonu do hôr každým smerom.

Josie a Noah podišli k prednej časti auta. Našli tam nehybného jeleňa zvaleného na boku. Nemal žiadne viditeľné zranenia, no Josie dobre vedela, že taký náraz by ho pokojne mohol zabiť. Podišla k nemu a prezerala si ho. Nemal žiadne parožie a vytrčalo mu veľké brucho. „Ach, preboha,“ zalapala po dychu. „Dúfam, že nečaká mladé.“

Noah k nej podišiel a položil jej ruku na plece. „Nepribližuj sa k nej veľmi,“ napomenul ju. „Ak ešte žije, môže vyskočiť a poraniť ťa.“

Josie sa však ani nepohla. Iba hľadela na jelenicu a vnútri jej víril smútok, prebúdzať staré pocity, ktoré mali zostať nedotknuté.

„Josie,“ oslovil ju Noah. „Bola to nehoda.“

„Ved' viem,“ odvetila. Nestalo sa to predsa prvýkrát, že jeden z nich zrazil na ceste divú zver. V centrálnej Pensylvánii sa takéto nehody stávali často. Netušila, prečo ju to tak trápilo.

„Myslíš, že nám to prinesie smolu?“ vyjachtala a z neba začali padať ľadové kvapky dažďa.

„Ako to myslíš?“ zaujímal sa Noah.

Obrátila sa k nemu. V rane na čele sa mu vytvárali veľké kvapôčky krvi a stekali k pravému oku. Znovu si ich zotrel rukávom.

Josie vylovila z vrecka džínsov pokrčenú vreckovku. Jednou rukou ho chytila za temeno, vošla mu prstami do hustých hnedých vlasov a druhou mu pritlačila vreckovku na čelo a držala ju tam. V studenom vzduchu sa jej od úst dvíhali obláčiky pary. „Ešte ani zďaleka sme nenaplánovali všetko na svadbu,“ vysvetľovala mu, „a teraz sme zrazili jeleňa. Či dokonca jelenicu, ktorá mala mať mláďa.“

Noah ju chytil za plecía a usmial sa na ňu. „Nezdá sa ti, že my dvaja sme už mali toľko smoly ako nikto iný na svete?“

Josie odtiahla vreckovku a zistila, že krvácanie prestalo. Spusťtila ruky a zadívala sa do Noahových orieškových očí. Poznali sa už sedem rokov, chodili spolu tri a za ten čas obaja navštívili samotné peklo, a to hneď niekoľkokrát. Možno mal pravdu.

Vzal jej z ruky vreckovku a pobožkal ju na čelo. „Nič v tom nehľadaj. Za posledné tri mesiace sme tak často otočili cestu na Haprer's Peak, že by bolo skôr divné, keby sme niečo nezrazili.“ Znovu sa pozrel na jednu a druhú stranu prázdnej vozovky. „Po ceste som nevidel žiadne domy ani iné budovy, iba hore na kopci. Takže nemáme koho požiadať o pomoc.“

Josie vybrala z vrecka mobil a pokúsila sa zavolať svojmu tímu. Obaja pracovali pre dentonské policajné oddelenie, Noah ako nadporučík a Josie ako detektívka. Vedela, že ostatní detektívi v zbere,

Gretchen Palmerová a Finn Mettner, by im bez váhania pribehli na pomoc. „Nemám tu signál,“ oznámila. „Ukáž mi tvoj telefón.“

Podal jej ho. „Skús zapnúť aj internet.“

Josie to spravila na oboch mobiloch, no nič tým nezískala. Nemali signál, ani mobilné dáta. Prechádzala sa po ceste, dvíhala ich do vzduchu a snažila sa nájsť aspoň jednu paličku signálu. No stále nič. Boli v mŕtvej zóne.

Noah natiahol ruku a Josie mu vrátila telefón. „Zostaň tu pri aute a ja sa vyberiem smerom k mestu, možno niekde chytím signál. Ak sa mi podarí dostať aspoň jednu čiarku, zavolám Gretchen alebo Mettnerovi. Keď nie, zastavím sa v prvom dome a poprosím ich, či si môžem zavolať z pevnej linky,“ navrhol.

„Idem s tebou,“ protestovala Josie.

„Je zima,“ pripomenul jej. „A začína padať dážď so snehom. Zostaň v aute, budeš v suchu a v teple. Tri a pol kilometra zbehnem raz dva.“

Josie sa pod kabátom zachvela. Pršalo čoraz hustejšie a bolo poriadne mokro. Každá kvapka, ktorá sa jej rozprskla v čiernych vlasoch, jej ich priliepala k hlave. Pozrela sa na auto a zatúžila sa doň vrátiť. „Nie si malátny?“ spýtala sa ho. „Nekrúti sa ti hlava?“

Noah sa mierne zasmial. „A nie som ani zmätený, ak ťa to zaujíma. Nasadni do auta. Budem sa ponáhľať.“

Josie mu dala pusu, potom vliezla na sedadlo vodiča. Vnútri nebolo oveľa teplejšie, keďže bol vypnutý motor – a teraz aj na dobro rozbitý –, no našťastie tam bolo aspoň sucho. Dívala sa za Noahom, ako rýchlo mizol dolu cestou, až kým z neho nezostala iba tmavá bodka, ktorú rozmazával mrznúci dážď dopadajúci na predné okno. Potom sa stratil úplne.

Opäť sa pokúsila chytiť signál na svojom mobile, no bez úspechu. Po niekoľkých minútach, ako sa Noah stratil na obzore,

začula zvuk, z ktorého jej prebehol mráz po chrbte. Vystúpila a podišla k zvieratú. Dvíhalo hlavu zo zeme a hlasno ručalo. Ten zvuk sa zahrýzal Josie až do kosti.

Utrpenie.

„Doriti,“ zanadávala a obzerala sa okolo seba. Všetko v nej ju nabádalo, aby odpovedala na bolesť zvieratá a konala. Keby šlo o človeka, už by bola pri ňom na zemi, pomáhala by mu alebo by ho aspoň tíšila. Teraz to však nebolo možné. Nemala na výber. Mohla tam iba stáť a počúvať posledné volanie úbohej jelenice. Obe boli bezmocné – zviera aj žena. Josie ten pocit neznášala najviac na svete.

Keď zachytila za chrbtom zvuk blížiaceho sa vozidla, v hrdle jej už navrela taká hrča, že ledva dokázala prehĺtať. Obrátila sa a zbadala, že za Noahovým autom, zastala stará biela dodávka. Motor hlasno vrčal. V zadnej časti kabíny videla upevnený stojan na zbrane aj s brokovnicou. Vodič zapol výstražné svetlá a vystúpil. Zbraň si nevzal. Blížia sa k nej asi päťdesiatročná žena vo vyblednutých džínsoch a v hrubej bunde do dažďa. Na nohách mala obuté ťažké čižmy. Bola vyššia a statnejšia ako Josie. V dlhých hnedých kučeravých vlasoch sa črtali sivé pramene. „Ste v poriadku, slečna?“ spýtala sa a pokrčila čelo.

Josie ukázala na jelenicu a vysvetlila, čo sa stalo.

Žena jej podala ruku a ona ju chytila. „Lorelei Mitchellová,“ predstavila sa.

„Josie Quiniová.“

Chvíľu čakala, či ju žena spozná. V Dentone bola tak trochu slávna, lebo vyriešila niekoľko prípadov, ktoré boli také šokujúce, že si vyslúžili záujem celonárodných médií. Navyše jej dvojča bola slávna novinárka. No Lorelei Mitchellová sa iba spýtala: „Kedy odišiel váš snúbenec?“

Josie vybrala mobil a pozrela sa na hodiny, no uvedomila si, že nevie kedy odišiel. Ranené zviera ju až tak rozrušilo. Mala pocit, že na tej ceste stála sama so zomierajúcou jelenicou celé hodiny, no zrejme neprešlo ani päť minút. „Neviem presne,“ pripustila. „Možno desať alebo pätnásť minút?“

Lorelei ukázala na svoju dodávku. „Čo keby ste naskočili ku mne. Bývam neďaleko odtiaľto, necelý kilometer. A verte, či nie, je tam aj signál. No mám zriadenú aj pevnú linku, takže môžete zavolať pomoc.“

„Nevšímli sme si cestou žiadne domy,“ podotkla Josie.

Lorelei sa usmiala. „Áno, viem. Príjazdová cesta je skrytá. Mám rada svoje súkromie.“

„Ďakujem vám,“ odvetila Josie, „ale ak by vám to neprekážalo, radšej by som počkala na svojho snúbenca.“

„Za normálnych okolností by som určite žiadnej žene neodporučala nastúpiť do auta s niekým cudzím, ale sľubujem vám, že so mnou vám nič nehrozí,“ dodala Lorelei.

Josie sa napäto usmiala. „To si cením, ale radšej počkám.“

Lorelei stíchla. Josie znovu doľahol do uší rev zvierata. Staršia žena vykročila späť k svojmu autu. Josinu pozornosť opäť pritiahla zbraň, hoci netušila prečo, no Lorelei sa na pušku ani nepozrela. Vrátila sa s fotkou v ruke, so skutočnou fotografiou na lesklom papieri. Podala ju Josie. „Toto sú moje dievčatá. Jedna má osem a druhá dvanásť. Čakajú ma doma. Bývame tam iba my tri, preto tak lipneme na svojom súkromí. Vďaka tomu sme v bezpečí. Poďte so mnou. Môžete sa s nimi zoznámiť, zavoláte si od nás a počkáte na pomoc pekne v teplom a suchom dome. Dokonca vás aj nakrímim.“

Ručanie lane sa spomalilo, ale stále znelo veľmi hlasno. Josie odtrhla zrak od jej zmučených očí. Zúfalo sa chcela pozeráť na

čokoľvek iné než na zomierajúce zviera. Zízala na fotografiu. Obe dievčatá mali hnedé vlasy po plecيا – menšia mala dokonale rovné, zatiaľ čo tú väčšiu zdobili rovnaké kučery ako Lorelei. „Mladšia sa volá Emily,“ prezradila jej žena, „a staršia je Holly.“

Tá na fotke ochranársky objímala svoju sestru okolo pliec. Emily sa široko usmievala. Aj Holly pohrával na perách úsmev, ale nebol taký nákazlivý. Obe mali rovnaké tričká s kresleným leňochom a pod ním nápis: *Žijem si ako leňoch*. Josie sa začechtala.

„Sú rozkošné, však?“ nadhodila Lorelei s úsmevom.

Josie jej už chcela vrátiť obrázok, keď ju na Holly zrazu čosi upútalo. Mala úplne biele mihalnice.

Lorelei podišla o krok a ukázala na tvár staršej dcéry. „Dívate sa na jej mihalnice, však?“ hádala. „To je v poriadku. Všetci si to všimnú. Má poliózu.“

Josie to ledva zachytila cez stony jelenice. Pozrela sa na Lorelei. „Prosím?“

„Polióza,“ zopakovala žena. „Je to genetické ochorenie. Neškodné. Iba vo vlasoch a mihalniciach kde-tu chýba melanín. Hnevá sa na to, ale podľa mňa je preto výnimočná.“

Josie jej vrátila fotografiu. „Prepáčte, neviem sa sústrediť. Dobre teda, poďme k vám.“

„Nastúpte,“ vyzvala ju Lorelei.

Josie vlezla do auta a zapla si pás. Žena naštartovala a otočila sa na trikrát uprostred cesty. Ešte stále počuli, ako zviera trpí. Kým vyrazili preč, znovu odstavila auto na krajnici. „Počkajte chvíľku,“ požiadala Josie.

Lorelei sa otočila, siahla na zadné sedadlo a vzala pušku. Kým sa jej Josie stihla spýtať, čo robí, bola už vonku aj s brokovnicou v ruke. Josie sa pootočila na sedadle a vzadu na zemi zazrela dve

škatule munície. Jedna bola otvorená a chýbal jeden náboj. Prsty jej preleteli k odopínaniu pásu a už sa chcela rozbehnúť za Lorelei.

Keď vtom zaznel výstrel. Stonanie prestalo. Josie zmeravela na sedadle. O niekoľko sekúnd nastúpila Lorelei do svojho pickupu. Odložila pušku na miesto do nosiča za ich hlavami a pousmiala sa na Josie. „Keď prídem ku mne, zavolám poľovníkov.“

„Zastreli ste ju,“ skonštatovala Josie.

„Trpela a nedalo sa jej pomôcť. Nedala sa už zachrániť.“

Josie na ňu zízala s otvorenými ústami.“

Lorelei zaradila rýchlosť a vyrazila. „Viete, nedá sa to zastaviť.“

„Utrpenie?“ doplnila ju Josie.

Lorelei sa zasmiala. „Vlastne áno, ani to nezastavíte, no ja som myslela smrť. Tá sa naozaj nedá zastaviť.“

1. KAPITOLA

O TRI MESIACE

Josie hľadela na svoj odraz vo veľkom stojacom zrkadle a ledva spoznávala ženu, ktorá sa na ňu z neho dívala. Vybrala si jednoduché svadobné šaty bez ramienok s dlhým čipkovaným závojom, ktorý sa za ňou ťahal. Podľa jej mamy Shannon by si také šaty mohla obliecť aj grécka bohyňa. Josie sa páčila ich jednoduchosť a elegancia a tiež, že sa v nich mohla prirodzene hýbať. Ako detektívka v meste Denton v Pensylvánii bola zvyknutá na kaki nohavice a polokošeľu. A práce akoby nikdy neubúdalo, preto si iba zriedkavo dala na seba niečo iné. Zvyčajne len na pohreby. Odohľadla tú myšlienku radšej do úzadia a uhladila si šaty na bokoch. Toto mal byť šťastný deň.

Otáčala hlavou zo strany na stranu. Jej dvojča Trinity Paynová, slávna novinárka z New Yorku, priviedla do Dentonu vizážistku, aby Josie namaľovala, a kaderničku, aby jej spravila účes. Navyše sa tieto dve dámy mali postarať aj o jej družičky – Trinity, Josinu kamarátku Misty Derossiovú a jej priateľku a kolegyniu, detektívku Gretchen Palmerovú. Obe odvedli úžasnú prácu. Čierne vlasy mala vypnuté a stočené do elegantného drdolu.

Pleť jej žiarila. Dokonca nebolo vidno ani tenkú jazvu, ktorá sa jej tiahla na pravej strane tváre od ucha po bradu. Fotografka, ktorú tiež najala Trinity, pobehovala okolo nich a fotila ich zo všetkých uhlov.

Josie ktosi zovrel plece a vedľa nej v zrkadle sa zjavila Trinity na tvár. „Vyzeráš nádherne. Noah sa zblázni, keď ťa uvidí kráčať k oltáru.“

„Vyzerám ako ty v bežný deň,“ poznamenala Josie.

Trinity sa zasmiala a mávla nad tým rukou. „Ale prosím ťa,“ odbila to.

Fotografka im spravila niekoľko spoločných fotiek. Trinity padali čierne vlasy na plecيا a kobaltovo modré šaty pre družičky, ktoré vybrala Josie, krásne kontrastovali s jej porcelánovou pleťou. A ako vždy, mala dokonalý mejkap.

V rohu miestnosti sedela pri malom okrúhlom stolíku Josina stará mama Lisette Matsonová, sledovala ich a smiala sa. „No, predstav si, Josie. Keď sa trochu nalíčiš, vyzeráš ako naša filmová hviezda každý deň.“

Trinity sa zachichotala a napravila Josie prameň vlasov. „Lenže ja nie som filmová hviezda, čo si zabudla? Som novinárka.“

„Ktorá bude mať čoskoro svoju vlastnú šou v národnej televíznej spoločnosti,“ podotkla Lisette. „Mám z teba radosť, zlatko.“

Josie sa obrátila k Lisette a nadvihla obočie. „Veď aj ja sa maľujem. Len nie... ako pred kamery.“

Na druhej strane miestnosti sedeli vedľa seba na drevených stoličkách so zamatovým čalúnením Misty a Gretchen a kaderníčka s vizážistkou začali čarovať. Misty zdvihla hlavu, aby jej vizážistka mohla naniesť podkladový mejkap na bradu. „Ja sa jej tiež vždy núčkam, že ju namaľujem, ale ona nechce,“ sťažovala sa Misty.

„Do práce aj tak nepotrebujem veľa mejkapu,“ oponovala Josie.

Gretchen sa zamračila, keď jej kadernička zapracovávala prstami tužidlo do krátkych hnedých a sivých vlasov. „To je pravda,“ súhlasila.

„Musím si sadnúť,“ oznámila Josie. Precupkala k stolu a opatrne sa posadila oproti Lisette. Načiahla sa a chcela si vziať ovocie z misky, ktoré im dodal hotel. No Trinity k nej prebehla a plesla jej po ruke. „Nie! V tých šatách ješ' nebudeš. Až po obrade môžeš.“

„Dúfam, že žartuješ,“ nadhodila Josie.

Trinity ju bezcitne prepaľovala pohľadom. „Nie, nežartujem.“

Ťažké dvere apartmánu sa otvorili a vošla dnu ich mama Shannon. Usmiala sa na Josie. Podišla k nej a prezerala si ju zjavne očarená a hrdá. Fotografka tento okamih hneď zachytila. „No pozrime sa na teba! Vyzeráš absolútne očarujúco.“ Otvorila päť a priložila si pokrčenú vreckovku k očiam. Poutierala sa.

„Mami,“ zavzdychala Trinity. „Pokaziš si mejkap.“

„Nemôžem si pomôcť,“ fňukala Shannon. „Okrem toho, ak si myslíš, že ja som na tom zle, počkaj, až uvidíš otca. Ten je hotový.“ Položila Josie ruku na plece. „Tridsať rokov sme si mysleli, že tento deň ani nenastane, že sme oň nadobro prišli.“

Josie ju potľapkala po ruke. „Viem.“

„Dofrasa!“ zanáďavala Trinity. „A teraz už aj ja plačem. Na tejto svadbe vyhlasujem zákaz slz.“

Josie sa zasmiala a pozrela sa na Lisette, ktorej sa tiež leskli modré oči. Josie sa síce narodila Shannon a Christianovi Paynovcom, ale keď mali so sestrou iba tri týždne, ich bývala upratovačka, Lila Jensenová, podpálila ich dom a deti nechala vnútri. Ich opatrovatelka zachránila Trinity, ale Lila uniesla Josie a celé roky ju vydávala za vlastnú. Miestne úrady a Paynovci si mysleli, že Josie zahynula v ohni. A pritom bývala iba dve hodiny cesty od nich v Dentone, kam ju vzala jej odporná únoskyňa a oznámila

Lisettinmu synovi Elimu Matsonovi, že Josie je jeho dcéra. Nemal dôvod jej neveriť a až do svojej smrti v Josiných šiestich rokoch vychovával dievča ako svoje. Potom Josie prežívala peklo a v Lili-ných rukách utŕžila množstvo rán, až kým ju v štrnástich rokoch nezverili oficiálne do starostlivosti Lisette. A od tých čias až do okamihu pred tromi rokmi, keď si Josie našla cestu k Paynovcom, nemala nikoho okrem starkej.

Hneď po vysokej sa Josie vydala za svoju stredoškolskú lásku Ray Quinna, ale tá svadba bola iba malá, s obmedzeným množstvom hostí a z rodiny sa jej zúčastnila iba Lisette a Rayova matka. Nikto neodviedol Josie k oltáru, kde ju čakal Ray. A vtedy jej to ani neprekážalo. Do tej chvíle sa jej život nedal nazvať normálnym a väčšinu toho trápenia si musela vytrpieť sama. Preto jej ani nepripadalo zvlášťne kráčať k oltáru k svojmu ženíchovi sama. No teraz jej do života vstúpil jej biologický otec a počas posledných rokov vzniklo medzi nimi puto. Bola preto rada, že ju môže odvieť k oltáru, kde ju bude čakať Noah Fraley.

„Ako to vyzerá na ženíchovej strane chodby?“ spýtala sa Misty skôr, než všetci stihli preliať slzy šťastia.

Shannon zamávala vreckovkou vo vzduchu. „Ach, no, veď viete, čisté šialenstvo. Jedine Noah je pripravený a Harris naháňa psa po apartmáne.“

„Dočerta,“ zanadávala Misty, odsunula vizážistku bokom. „Idem ho tam trochu skrotiť.“

„Idem s vami,“ oznámila fotografka a obe vyšli von z nevestin-ho apartmánu.

Harris bol Mistin štvorročný syn. Keď sa Josie a Ray rozišli, Ray sa zalúbil do Misty, ale zomrel skôr, ako sa im narodil syn. Z Josie a Misty sa napodiv stali veľmi dobré kamarátky. Harris mal priniesť prstene spolu s Troutom, bostonským teriérom Josie a Noaha.

„Nechápem, prečo ste trvali na tom, aby bol na obrade aj ten pes,“ rozčuľovala sa Trinity a nie prvýkrát.

„Trinity, už stačilo!“ zasiahla Shannon. „Je to Josina svadba. Môže si robiť, čo sa jej zachce. A aj by mala.“

Trinity si založila ruky na hrudi. „Hej, ale ja som jej neoficiálna plánovačka svadby a rázne som proti psovi na obrade protestovala.“

Josie sa zasmiala. „Tak neoficiálna? Vážne? Na jednej ruke zrátam všetko, o čom som rozhodovala.“ Potom sa obrátila k Shannon a Lisette. „Ešte aj kapelu vybrala a zabezpečila.“

„Volá sa Walton-Marquette Project z Chesteru. Pamätáš si ich, mami?“

Shannon prikývla. „Videla som ich na zimnom hudobnom festivale. Boli skvelí. Tá kapela sa bude páčiť všetkým, Josie.“

Tá nad tým iba mávla rukou. „Tak to som si istá. Vážne, Trin, som ti veľmi vďačná za všetku pomoc. No o tom, či bude Trout na našej svadbe, sa nediskutuje. Bude to milé a majitelia rezortu Celeste a Adam súhlasili s tým, že tu bude Trout celý víkend.“

„Och, neviem si ani predstaviť lepšie miesto na svadbu,“ zapojila sa Lisette s nadšením. „Je tu nádherne.“

Josie sa postavila a podišla k veľkému oknu s výhľadom na severovýchodnú časť Harper's Peak. Po rozsiahlom trávniku teraz kráčali dvaja muži. Jeden bol oblečený ako zamestnanec v hnedej polokošeli a vyžehlených kaki nohaviciach a ten druhý mal na sebe svetlý oblek. Josie hneď pochopila, že je to Tom Booth, generálny riaditeľ rezortu. Keď ho Josie stretla prvýkrát, myslela si, že je iba asistent Celeste Harperovej. Všade za ňou chodil s iPadom v rukách, ťukal do displeja, kým ona vydávala pokyny. Aj teraz, keď sa ponáhlal po trávniku, mal svoj iPad zastrčený pod ramenom.

Na začiatku devätnásteho storočia získali Harperovci tunajšie pozemky, ktoré sa rozprestierajú na stovkách akroch pôdy medzi dvomi horami. Pôvodne tam stál starý kamenný dom, ktorý dnes slúži ako súkromné sídlo majiteľov Celeste Harperovej a jej manžela Adama Longa. A na vrchu kopca sa nachádzal drobný biely kostolík, v ktorom prví osadníci mali školu a miesto na bohoslužby. Teraz sa v ňom konali svadobné obrady.

Ďalšie generácie rodiny postupne pristavovali nové budovy. Najprv vznikol menší hotel, v ktorom sa dnes konajú svadobné hostiny a hostia sa pripravujú na obrad a recepciu. Niesol názov Griffin Hall po Celestinom otcovi Griffinovi Harperovi. O niekoľko rokov vedľa neho pribudol väčší hotel a všade naokolo sa rozprestierali nádherné záhrady s výhľadom na hory. Majitelia si dali na nich poriadne záležať. Josie by si vybrala tento rezort pre svoju svadbu už len podľa fotiek. Srdce sa jej zachvelo, keď si predstavila, že už o pár krátkych hodín, bude stáť v tom kostolíku a dívať sa do orieškových očí svojho manžela, Noaha.

Na chodbe sa zabuchli dvere a o sekundu sa do apartmánu vrátili Misty a fotografka. Napäto sa usmievali. „Všetko sme vybavili, no nebolo to až také zlé,“ oznámila Misty.

Znovu si sadla na stoličku a vizážistka hneď začala pracovať na jej mejkape. Gretchen zastavila kaderníčku, pretože jej pípol mobil a potrebovala si ho skontrolovať. „Čo keby som vám spravila zopár fotiek s mamou a starou mamou?“ navrhla fotografka.

„Fajn,“ súhlasila Josie.

Lisette sa postavila, vzala svoju chodúľku a prešuchtala sa k Josie. „Máme sa postaviť pred okno?“ spýtala sa.

Fotografka sa usmiala. „Dobre, môžeme to skúsiť.“

Gretchen sa postavila. „Hneď sa vrátim.“